

Beloften van Vrijheid

Beloften van Vrijheid is het derde deel in een serie van drie romans die zich afspelen in de tijd van de hugenotenvervolging.

De andere delen in deze serie:

1: *In de schaduw van de Zonnekoning*

2: *Gevangene van Versailles*

Een korte schets van de historische achtergrond is te vinden op www.uitgeverijmozaiek.nl.

Golden Parsons

Beloften
van
Vrijheid

vertaling Marisa Rappard

UITGEVERIJ MOZAIËK • ZOETERMEER

Omslagontwerp Wil Immink
Vertaling Marisa Rappard
Lay-out/dtp Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Thomas Nelson Inc., Nashville, Tennessee (USA),
onder de titel *Where the Hearts Are Free*.

ISBN 978 90 239 61 2
NUR 342

© Engelstalige versie 2010 Golden Parsons
© Nederlandstalige versie 2011 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

www.uitgeverijmozaiek.nl
Alle rechten voorbehouden

Tegen het einde van de 17e eeuw was het voor protestanten in Frankrijk levensgevaarlijk geworden openlijk voor hun geloof uit te komen – velen van hen vonden de dood, anderen ontvluchtten hun vaderland om ergens anders een nieuw bestaan op te bouwen.

Proloog

Een plantage aan de rand van Philadelphia, 1681

En maar al te vertrouwde huivering trok over Bridgets rug. Ze proefde gal. Philippe galoppeerde voor haar uit door het maïsveld, de weide in. Ze moest haar best doen om rustig te blijven ademen.

‘Blijf bij die weide vandaan!’ Haar stem trilde. ‘Hij hoort niet bij Whisper Wood. Het is gevaarlijk!’

Philippe sloeg geen acht op haar waarschuwing en gaf zijn zwarte ruïn de sporen. Hij sprong met het paard over het lage houten hek en reed in een woeste galop verder. ‘Die zeug zit waarschijnlijk in de kuil bij de rivier,’ riep hij achterom. ‘Kom maar mee!’

De twaalf jaar oude Bridget liet haar paard halt houden en de merrie steigerde toen ze zich van haar rug liet glijden. Haar maag draaide om. Weer die bittere smaak in haar mond. ‘Nee, Philippe! Kom terug, het is daar eng!’ Ze boog zich voorover en wachtte tot de misselijkheid wegtrok.

Ze hoorde hem met een tak in de begroeiing langs de rivieroever slaan, op zoek naar de zeug en haar biggetjes. Ze voelde zich licht in haar hoofd. Afwezig keek ze naar de grond. Een zwarte mier kroop hobbelend met een stukje blad over een takje. Een hommelt bleef even zomend bij haar oor hangen voor hij verder vloog. Het zweet brak haar uit. Bridget beseftte dat ze Philippe niet meer hoorde. Waar bleef hij toch?

Juist op dat moment kwam hij op zijn paard tussen de

eikenbomen langs de Schuylkill-rivier vandaan met een brede grijns op zijn gezicht.

‘Ik had gelijk. De zeug heeft het zich gemakkelijk gemaakt aan de oever met haar biggetjes. Ze zitten ingegraven. Ik moet nu eerst de wagen halen om ze...’ Toen hij dichterbij kwam en haar gezicht zag, liet hij zijn paard stilhouden en steeg af. ‘Wat is er aan de hand, mevrouw?’ Hij nam haar onderzoekend op met de teugels in zijn hand. ‘Bent u ziek?’

‘Ik vind dit een vervelende plek.’

Philippe keek om zich heen. ‘Maar ik begrijp niet wat u zo verschrikkelijk van streek heeft gemaakt.’

Er welden tranen op in Bridgets ogen. Ze veegde ze weg met de rug van haar gehandschoende hand.

Philippe stak zijn hand in de zak van zijn jasje, haalde er een zakdoek uit en reikte hem haar aan. ‘Zul je altijd zien: juist als je een zakdoek nodig hebt, heb je er geen bij je.’

Met een aarzelende glimlach veegde ze haar wangen droog. ‘Precies. Maar jij hebt er altijd een in je zak zitten. Per slot van rekening “is een Clavell altijd een heer”.’ Ze bootste zijn Franse accent na.

Philippe haalde zijn schouders op. ‘Nu ja... een contractarbeider kun je toch niet bepaald een “heer” noemen.’

Met een serieuze blik zei het meisje: ‘Ik zie jou niet als knecht. Ik beschouw je als mijn vriend. Voor jij er was, had ik niemand om mee uit rijden te gaan of mee te praten. Niemand die ongeveer net zo oud was als ik tenminste.’

Philippe grinnikte: ‘Maar ik ben veel ouder. U bent nog een kind.’

‘Drie jaar is niet zó veel ouder. Ik ben al bijna dertien.’ Ze snoof en veegde haar neus schoon. ‘Je bent nu al bijna een jaar bij ons.’

‘Ja...’ Verwonderd trok Philippe zijn wenkbrauwen op.

‘Een jaar nog maar. Dat jaar heeft lang geduurd.’

‘Heb je het hier dan niet naar je zin?’ Bridget gaf hem zijn zakdoek terug.

Hij draaide de teugels rond zijn wijsvinger. ‘Uw vader is buitengewoon goed voor mij geweest. Hij is heel vriendelijk en ik weet dat ik het getroffen heb, beter dan de meeste mensen zelfs. Maar toch zou ik liever bij mijn familie zijn.’

‘Ik begrijp het. Dat zou ik in jouw plaats ook willen.’

Bridget streek haar paard over de hals en klom toen weer in het zadel. ‘Ik wil je graag een plek laten zien die me dierbaar is. Wil je hem zien?’

Ook Philippe besteeg zijn paard. Hij stopte de zakdoek weer in zijn jaszak. ‘We moesten eigenlijk maar eens op huis aan gaan. Uw vader...’

‘Mijn vader vertrouwt erop dat jij op me let als we uit rijden gaan. Die maakt zich geen zorgen.’

‘Weet u zeker dat u het aankunt om nog verder van huis te gaan?’

Bridget maakte een achteloos gebaar. ‘Ik ben alweer in orde.’ Ze liet haar paard keren. ‘Deze kant op.’

Ze spoorde de Naragansett aan tot een rustige galop en begon terug te rijden in de richting vanwaar ze gekomen waren, de velden met opkomende maïs door. Het zou niet lang meer duren voor de staken zo hoog waren dat ze boven de hoofden van de paarden uit kwamen en de zoete kolven uit de knoppen barstten.

Bridget reed voor Philippe uit door het veld tot ze weer op hun eigen landgoed waren; daar wendde ze haar paard in de richting van de bosrand. Eenmaal in de bossen manoeuvreerde ze de merrie tussen de dichte begroeiing door en daarna de steile oever af naar de rivier, een eind stroomafwaarts van de plek waar ze de zeug en haar kroost gevonden hadden. De lentebuien hadden het gewoonlijk kalme beekje doen aanzwellen tot een brui-

sende stroom witgekuifd koud water. Even verderop zag ze langs de oever de omgevallen boomstammen liggen die de omtrek markeerden van haar plek in het bos.

Na een voorzichtige afdaling hadden ze een onbelemmerd uitzicht op de kromming in de rivier. Bridget hield halt en keek achterom, naar Philippe. 'Dit is het. Dit is mijn geheime plek.'

Ze steeg af en zette haar kleine voet, gehuld in een bruine leren laars, op een omgevallen boomstam. 'Kijk. Mijn lievelingsboom is doodgegaan, maar vader heeft deze stronk ertegenaan gelegd en hem gepolijst. Nu is het een bankje.'

Het stuk van de eikenboom dat nog overeind stond, had een glimmend oppervlak. Laaghangende takken vormden een koepel boven de open plek.

Bridget tilde haar paardrijdrok een eindje op en ging op de stronk zitten. Met haar rug leunde ze tegen het gedeelte van de boom dat nog overeind stond. Het stuk dat op de grond lag, gebruikte ze als voetenbank. 'Ik kom hier als ik alleen wil zijn en na wil denken.' Ze zweeg even. 'Luister eens.'

Philippe zat nog steeds op zijn grote Percheron. Hij zweeg en luisterde aandachtig, maar keek haar toen vragend aan. 'Ik hoor niets.'

'Nee, eerst hoor je niets. Maar als je heel stil bent...'

De kalmte van het bos omringde hen. Bridget sloot haar ogen. 'Ik probeer vaak te tellen hoeveel dierengeluiden ik hoor in de stilte. Soms hoor ik het gekwetter van een kardinaaltje, de heibel van een blauwe gaai of het geritsel van een konijn of een eekhoortje. In de herfst heb ik weleens de witte staart van een hert gezien. En een kalkoen.' Ze opende haar ogen. 'Eén keer liep er in de verte zelfs een zwarte beer voorbij, maar hij heeft me niet gezien.'

Afwezig liet ze haar hand over de grond glijden. Teunis-

bloemen en paarse viooltjes piepten met hun kopjes tussen de gevallen bladeren door. Ze plukte een viooltje en bracht het naar haar neus.

Philippe steeg af. 'En u vindt het niet eng om hier alleen te zijn?'

'Nee, nu niet meer, maar vroeger wel, omdat...'

Met de teugels van zijn paard in de hand bleef hij staan. Hij hield zijn hoofd schuin en wachtte tot Bridget verder vertelde.

Haar paard begon te hinniken en rukte aan het hoofdstel. Bridget stond op en nam het dier mee de oever af, naar de rivier, om het te drenken. Philippe liep met zijn paard achter haar aan.

Toen ze bij het water stonden, klopte Bridget de merrie op haar hals. 'Lieve Kimi.' Ze keek om naar Philippe. 'Haar naam betekent "geheim". Wist je dat?'

Hij trok de zadeliem van zijn paard aan en controleerde daarna of die van Kimi goed zat. 'Ik, eh... Nee. Ik heb er nog nooit echt over nagedacht wat haar naam kon betekenen, geloof ik. Heeft ze een geheim?' Hij grinnikte.

'Ja, en dat heeft ze goed bewaard,' antwoordde Bridget met een ernstige blik. 'Eerst heb ik haar Dame genoemd, maar... later heb ik dat in Kimi veranderd. Het is Algonquin.' Het paard besnuffelde haar hand. 'Er is iets verschrikkelijks gebeurd, Philippe. Ik heb met mezelf afgesproken het nooit aan iemand te zeggen, maar nu... Jou wil ik het wel vertellen. Ik heb het gevoel dat ik je kan vertrouwen.' Ze trok Kimi's hoofd zachtjes omhoog aan haar hoofdstel. Samen liepen ze met de paarden terug naar de boomstam. 'Ik kan je toch vertrouwen, Philippe?' 'U kunt me vertrouwen, mevrouw.'

Bridget nam plaats op de stronk en Philippe ging naast haar zitten op de mossige grond, met zijn armen om zijn knieën geslagen. De vochtige aarde verspreidde een muffe geur. Tussen de bladeren die de grond rond de boom-

stam bedekten, staken de kopjes van de eerste paddestoelen naar boven.

‘Deze stam was enorm toen ik de boom voor het eerst zag. Hij was zo dik dat ik me erachter kon verstoppen toen–’ Bridget zweeg even en haalde diep adem – ‘toen die nare man naar me op zoek was. Ik was toen nog maar negen jaar. Hij kwam daar tussen de bomen door gestormd, al vloekend en tierend; ik herinner het me nog precies. Ik heb me hier urenlang verstopt, tot het weer stil was in het bos.’

‘Wat was dat voor man?’

Bridget zuchtte. ‘Ik weet het niet. Ik herkende hem toen niet. En nu weet ik niet eens meer hoe zijn gezicht eruitzag of zijn lichaam. Het enige wat ik me nog herinner, is zijn haar. Dat was lichtbruin. Zijn hoed was van zijn hoofd gewaaid en hij had lang haar, tot op zijn schouders.’ Ze keek naar de rivieroever. ‘Ik weet nog hoe zijn haar rond zijn hoofd wapperde in de wind...’

‘En Kimi?’

‘Die is teruggegaan naar huis. Daardoor heeft vader me later kunnen vinden; ze heeft hem naar me toe geleid. Hiernaartoe.’ Haar gezicht vertoonde een flauwe glimlach. ‘Wat een slim dier is ze, hè? Snap je nu waarom ik zo veel van haar houd?’

Philippe knikte. ‘En waarom was die man naar u op zoek?’

Bridget tuurde tussen de bomen door met half dichtgeknepen ogen. ‘Ik reed door het maïsveld, net zoals vandaag. Vader zei altijd dat ik dicht bij huis moest blijven, maar voor ik het doorhad, was ik verder gereden dan ik wilde, helemaal tot aan de grens van ons landgoed. Ineens kwam ik bij een hek. En toen hoorde ik een geweer afgaan. Er kwam een man op me af rennen. Hij hield zijn armen naar me uitgestrekt en zijn ogen... hij keek verwilderd.’ Er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘Ik

hoorde nog een knal en toen viel hij neer, vlak voor me, op de grond, en zijn rug... zijn rug... barstte gewoon open.' Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. 'Het was afschuwelijk. Het bloed spatte alle kanten op. Toen hij viel, keek hij me aan. En zijn ogen gingen niet dicht, ze... ze bleven open. Hij strekte zijn hand naar me uit, alsof hij me vroeg hem te helpen. Maar...'

Er volgde een moment van stilzwijgen. Bridget zag het tafereel weer voor zich en doorleefde alles opnieuw – de machteloosheid, de tomeloze angst, de geur van het bloed... Ze wist nog precies hoe het bloed rook.

'En wat gebeurde er toen?' vroeg Philippe voorzichtig.

Ze haalde diep adem. 'Een man met een geweer kwam vanaf de rivieroever de weide in gerend, maar toen hij me zag, bleef hij staan. Hij begon te vloeken en rende naar zijn paard. Het was een jonge man, dat weet ik nog. Kimi steigerde en ik dacht dat ik zou vallen, maar het lukte me in het zadel te blijven en ze... En toen rende ze het bos in.' Bridgets ogen werden rood, al hilde ze niet. Haar hart bonsde. 'Ik hoorde die man achter me aan komen en ik was bang dat hij me zou pakken, maar plotseling struikelde Kimi en gleed hier de oever af, en ik viel. Nu krijgt hij me te pakken, dacht ik. Maar hij heeft niet ontdekt waar ik verstopt zat. Hij reed vlak langs me heen – hij was zo dicht bij, dat ik zijn gezicht kon zien. Kimi rende weg, naar Whisper Wood, en toen hij haar zag, reed hij achter haar aan. Hij is niet eens afgedaald naar de rivier.' 'En waarom heeft hij die man vermoord? Hebt u verder nog iets gezien?'

Bridget schudde het hoofd. 'Er lag een klein schip in de rivier, bij een aanlegsteiger. Een paar mannen waren bezig dozen uit te laden.'

'Ja, die steiger heb ik gezien, daar beneden.' Philippe knikte. 'Waar is die eigenlijk voor? Hij ligt redelijk verbor-gen.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Ik weet niet meer dan wat ik heb gezien die dag. Ik was doodsbang dat die man met het geweer me vinden zou. Hij weet dat ik heb gezien wat hij deed.' Ze sloeg haar armen om haar middel en leunde voorover. Haar ogen schoten vol en de tranen begonnen over haar wangen te stromen. 'O, Philippe, die arme man. Ik heb helemaal niets voor hem gedaan. Hij had hulp nodig en ik ben weggerend omdat ik bang was.' Ze bedekte haar gezicht met haar handen. Haar lichaam schokte van het huilen. 'Ik ben een lafaard... Ik heb niets voor hem gedaan.'

Philippe wilde een hand op haar schouder leggen, maar aarzelde en trok hem terug. 'U had niets voor die man kunnen doen, mevrouw. U was nog maar een kind. U hoeft zich nergens schuldig over te voelen.'

Ze schudde haar hoofd heen en weer, telkens opnieuw, alsof ze de herinnering van zich af wilde schudden. 'Je weet niet hoe het is om een man te zien sterven... voor je ogen vermoord te zien worden. Het was verschrikkelijk.'

Philippe pakte een takje en begon ermee in de grond te prikken. 'Ik weet hoe dat is. Ik begrijp het heel goed.'

Bridget keek verbijsterd naar hem op. 'Hoe... hoe bedoel je? Wanneer heb je - '

'In Frankrijk.' Philippe stond op. Hij schraapte zijn keel, want zijn stem, die steeds donkerder en mannelijker werd, klonk onvast. 'Ik was nog maar twaalf, ongeveer zo oud als u nu bent. Een stel dragonders, Franse soldaten van de koning, overviel ons landgoed. Mijn broer Charles en mijn oom Jean en ik hebben ons wekenlang verborgen in een grot, waarin mijn ouders uit voorzorg al een voorraad levensmiddelen hadden opgeslagen. Mijn moeder heeft geprobeerd de koning over te halen zijn soldaten terug te roepen, maar hij weigerde. Daarop zijn we naar Zwitserland gevlucht. En onderweg stuitten we in de bossen op een gezin dat werd lastiggevallen door... door een dra-

gonderbrigade.’ Hij zweeg even. De stilte was drukkend. ‘Dat bos leek sterk op deze plek. Een dichte ondergroei, hoge bomen – hoog genoeg om...’ Hij schoof met zijn voet tussen de bladeren op de grond.

‘Ga door?’

Hij reikte omhoog en raakte met zijn vingertoppen een grote tak boven zijn hoofd aan. ‘Hoog genoeg om iemand aan op te hangen. De dragonders wilden het gezin verhangen, omdat ze hugenoten waren. Een man, een vrouw en hun zoontje.’ Hij keek Bridget met een gekwelde blik aan. ‘De koning had in die tijd verordend dat alle protestanten zich moesten bekeren, en als ze weigerden, werden ze doodgeschoten, verhangen, meegenomen, in de gevangenis gegooid... of tewerkgesteld op een galei, zoals mijn vader.’ Hij wendde zich van haar af. ‘Het was een afschuwelijke tijd. Daarom zijn we hierheen gekomen... naar dit land.’

Bridget knikte. ‘Wat is er met dat gezin gebeurd?’

Philippe zweeg even. Hij keek naar zijn handen. ‘Samen met mijn oom en een van onze knechten heb ik de soldaten vanuit een hinderlaag aangevallen. We hebben hen gedood. Ik heb een van hen vermoord.’

‘Oh...’

Bridget keek hem aan; uit haar gezichtsuitdrukking meende hij niet alleen medelijden maar ook afschuw op te maken en hij aarzelde. Toen zei hij: ‘Nog lang nadat het gebeurd was, heb ik nachtmerries gehad. Ik droom er nog steeds weleens over.’

Ze knikte en zei zachtjes: ‘Net als ik over wat ik heb gezien. Hoe heb je... Voel jij je dan niet schuldig?’

Enige momenten lang keek hij voor zich uit. Daarna zei hij: ‘Ik heb het mezelf nog niet vergeven, geloof ik. Maar het gaat nu beter dan vroeger. *Maman* en oom Jean hebben me doen inzien dat je soms een zware beslissing moet nemen om het leven van een ander te redden. Om vrij te